

[Birthe Wetlesen.]

gik jeg på mit partis vegne i princippet ind for den af musikkommissionen foreslåede opdeling af musikkonservatorierne, hvorefter alle 5 eksisterende musikkonservatorier varetager den forberedende undervisning til alle uddannelser og på visse områder tillige den afsluttende uddannelse, medens konservatorierne i København og Århus forestår den videregående uddannelse, især tagende sigte på uddannelse af solister og dirigenter.

Vi gik endvidere ind for, at udgifter i forbindelse med uddannelse ved de højere læreanstalter naturligt påhviler staten, og fandt det rimeligt at henregne det kgl. danske musikkonservatorium i København og det jydsk musikkonservatorium i Århus til statens højere læreanstalter, henset til den videregående uddannelse, der finder sted her. Mit parti stillede sig derfor velvilligt over for lovforslaget om statens overtagelse af det jydsk musikkonservatorium.

Musikkommissionens betænkning indeholdt intet forslag om en finansieringsordning for konservatorierne i Ålborg, Esbjerg og Odense, men pegede bl. a. på, at de studerende i alle måder burde ligestilles, uanset ved hvilket konservatorium de studerede, og mente, at dette kun kunne opnås, når undervisningen blev vederlagsfri, således som den er i Århus og København. Det vil med andre ord sige, at staten og de pågældende kommuner skal betale det hele.

Jeg er ikke ganske sikker på, at jeg kan dele denne opfattelse, der selvfølgelig falder godt i tråd med det almindelige socialistiske understøttelsesprincip også dér, hvor understøttelse ikke er nødvendig, og i øvrigt på et tidspunkt, hvor finansloven sandelig ikke opfordrer til større statslig ødselhed.

Den højtærede kulturminister har imidlertid loyalt fulgt kommissionens løst henkastede bemærkning om, at driften af disse selvejende institutioner enten udelukkende bør dækkes af staten eller deles mellem stat og kommune, og i henhold til nærværende lovforslags § 3 fundet ud af, at staten passende kan betale de tre fjerdedele af udgifterne og overlade den ene fjerdedel til kommunerne, jfr. lovforslagets § 1, stk. 2, nr. 4.

Af bemærkningerne til lovforslagets § 3 fremgår det, at de samlede udgifter ved de tre konservatoriers drift i de første år an-

slås til i alt 1 mill. kr. årlig — det er i øvrigt en stigning på ca. 300.000 kr. i forhold til den af musikkommissionen angivne størrelsesorden på ca. 700.000 kr. for 1962-63 — således at statens andel bliver 750.000 kr.

Så vidt jeg har kunnet læse mig til det i finansloven, er statens udgifter til provins-konservatorierne i øjeblikket 220.000 kr. Et statstilskud på 750.000 kr. ønsker mit parti ikke at tage stilling til uden først at have set en nøje oversigt over hvert enkelt konservatorieregnskab for de sidste to eller tre år. Af særlig interesse forekommer det os at være, hvor store vederlag der er indgået fra eleverne, og hvor mange elever der har været. Musikkommissionens betænkning peger jo bl. a. på, at elevantallet ved de mindre konservatorier er for lille; de kan ikke danne orkester. Hvad er det normale, og hermed mener jeg den fulde kursusafgift? Hvor mange elever har haft hel eller delvis friplads, og hvad har man krævet, for at eleverne kunne opnå sådanne fripladser? Da mit parti ikke er udvalgsberettiget, beder jeg om på en eller anden måde at få dette oplyst.

Ligeledes beder jeg om tilladelse til allerede nu at komme med et par mere detaljerede bemærkninger til det foreliggende lovforslag.

Som det klart fremgår bl. a. af bemærkningerne til § 1, vil i henhold til lovforslaget enhver institution, som opfylder de i § 1, stk. 2, opstillede betingelser, få godkendelse som konservatorium. Disse betingelser, som jeg senere skal vende tilbage til, er temmelig krævende og vil foreløbig næppe kunne opfyldes af andre end de allerede eksisterende konservatorier. Jeg er klar over, at sandsynligheden for oprettelse f. eks. på Færøerne eller i Grønland af institutioner, der opfylder betingelserne, næppe er særlig stor i øjeblikket, men hvorfor skal disse to dele af det danske rige på forhånd udelukkes ved indsættelse af § 5, der siger, at denne lov ikke gælder for Færøerne og Grønland? Er det andet end gammelt medslæb, som for længe siden burde være ophørt? I 1953 blev Grønland som bekendt en ligeberettiget del af det danske rige, og undtagelsesparagraffer som denne § 5 bør kun medtages, når det er nødvendigt.

§ 1, stk. 2, opstiller betingelserne for, at ministeren for kulturelle anliggender kan